

عنوان مقاله:

مسیح پائول ساموساتا؛ حقیقتی سرکوب شده در تاریخ

محل انتشار:

مجله ادیان و عرفان، دوره 54، شماره 2 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

نیلوفر سلمانی - دانشجوی دکتری رشته ادیان و عرفان تطبیقی، دانشگاه تهران

قربان علمی - دانشیار گروه ادیان و عرفان تطبیقی، دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

مسیح شناسی پائول ساموساتا یکی از مسیح شناسی هایی است که در قرن سوم میلادی توسط سینود انطاکیه به دلیل تاکید بر انسانیت صرف عیسی و نفی الوهیت جوهری و ازلی بودن مسیح، محکوم به بدعت شد. این مسیح شناسی حول سه محور مسیح تاریخی، انسان خداگونه و پیامبر نجات بخش قرار دارد و بیانگر این مهم است که عیسی که همانند انسان های دیگر متشکل از روح و بدن است، لیکن متعالی تر، و در نقطه ای از تاریخ از مریم متولد شد، با تکامل و پرورش اخلاقی خود، شایستگی فیض فرزندى خدا را پیدا کرد و به مقام یک پیامبر و مسیحای موعود که از پیش در نقشه نجات خدا طراحی شده بود، دست یافت و با مرگ خویش برای نجات انسان ها و تسخیر گناه اولیه آدم با اراده خدا وحدت یافت. نگارنده بر آنست که با نگاهی به مسیحیت سال های اولیه، از یک سو می توان این تئوری را مطرح ساخت که مسیح شناسی پائول ساموساتا که بیشترین قرابت را با مسیحیت اولیه دارد، احیاگر سنت فکری عیسی و اندیشه مسیحیان اولیه که عیسی را انسانی صرف می دانستند، می باشد و از سوی دیگر در تقابل با مسیح شناسی لوگوسی-کیهانی کاتولیکی است که قائل به الوهیت و انسانیت توأمان عیسی است.

کلمات کلیدی:

انطاکیه، دیدگاه ابیونی، دیدگاه پائولی، مسیح شناسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1888944>

